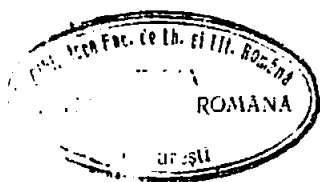

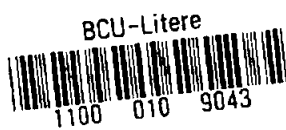
819
B56A ✓

ANA BLANDIANA

1840-5
b2 782x

POEZII

Coperta de *Maria Dinulescu-Niță*

Genealogie

Sintem visați de cineva
Visat la rindul său
De altul
Care e visul unui vis
Aname.
Cuprinși de somn
Visăm și noi o lume
Sălbatec zvircolită-n somn
Visînd,
Verigă fragedă sintem
În șirul fără început
Ce nu se va sfîrși
Niciînd,
Deși,
Ar fi destul
Un singur țipăt
Puternic doar cît să poată trezi
Pe jumătate
Primul domn
De somn,
Pe cel care doarme
La temelia lumilor
Visate.

Fiecare mișcare

Fiecare mișcare a mea
Se vede
În mai multe oglinzi deodată,
Fiecare privire a mea
Se întâlnește cu sine
De mai multe ori,
Până
Uit care
Este cea adevărată
Și cine
Mă-ngină.
Stăpână,
Mi-e frică de somn
Și rușine
A fi.
Pentru mine
Orice răsărit are
Un număr necunoscut de sori
Și-o singură
Adormitoare
Zi.

Îți aduci aminte plaja ?

Îți aduci aminte plaja
Acoperită cu cioburi amare
Pe care
Nu puteam merge desculți,
Felul în care
Te uitai la mare
Și spuneai că m-ascuți ?
Îți amintești
Pescărușii isterici
Rotindu-se-n dangătul
Clopotelor unor nevăzute
biserici
Cu hramuri de pești,
Felul în care
Te îndepărtai alergînd
Înspre mare
Și-mi strigai că ai nevoie
De depărtare
Ca să mă privești ?
Ninsoarea
Se stîngea
Amestecată cu păsări

În apă,
Cu o aproape bucuroasă
disperare

Priveam
Urmele tălpiilor tale pe mare
Și marea
Se-nchidea ca o pleoapă
Peste ochiul în care-așteptam.

Așteaptă să vină octombrie

Așteaptă să vină octombrie,
Așteaptă să treacă
Tulburea fugă de moarte
Ascunsă în rut,
Neroada furie a creșterii
Și coacerea oarbă,
Așteaptă pînă creanga
Se leapădă de fructe
Și fiara își uită
Puiul crescut.
Rămii în cer
Pînă cînd ziua
Are curajul să se umilească.
Punîndu-se cu noaptea
Spate-n spate
Să vadă cine-i mai înalt
Și noaptea gîngașă se-apleacă
Spre a părea
Egale și surori.
Nu te-apropia
Pînă te cheamă
Singe stîngaci

Ca să cobori.
Tu vino numai cînd răsare
Înlăcrimatul soare de octombrie
Din oul văruit cu nouri,
Clocit în calde veșnicii,
Pîndește cumpăna din care
Se lasă-n jos cuminte —
Atunci
Poți, chip de om purtînd,
Să vii !

Trup amar

Miros de trup abandonat de suflet
Sub soarele nerușinat,
Miros de trup pe care
Carnea crește,
În care singele bolborosește
Și într-un fel de harnică furtună
Celulă cu celulă se-mpreună...
Nu te-apropia, nu mă atinge,
Amar mi-e trupul și otrăvitor,
Cu soarele prelins la subsuori,
Cu fluturi beți de mine, răscoliți
Din larve sfărimate de dorinți
Pe care nu pot să le-ncapă. Fugi
De brațele profanatoarei cruci
În care, fericită, mă urăsc.
Nu-mi respira miasma-mbătătoare,
Cînd sufletul mă părăsește-n soare
Ca să te prind și să te răstignesc.

Știu puritatea

Știu, puritatea nu rodește,
Fecioarele nu nasc copii,
E marea lege-a maculării
Tributul pentru a trăi.

Albaștri fluturi cresc omizi,
Cresc fructe florilor în jur,
Zăpada-i albă neatinsă,
Pământul cald este impur.

Neprihănit eterul doarme,
Văzduhul viu e de microbi,
Poți dacă vrei să nu te naști,
Dar dacă ești te și îngropi.

E fericit cuvîntu-n gînd,
Rostit, urechea îl defaimă.
Spre care o să mă aplec
Din talgere — vis mut sau faimă ?

Între tăcere și păcat
Ce-o să aleg — cirezi sau lotuși ?
O, drama de-a muri de alb
Sau moartea de-a învinge totuși...

La ce servește bucuria

Învată să nu te mai bucuri,
Învată să nu mai ucizi
Cu zimbetul și cu mîngîierea.
Un singur ris al tău
Poate doborî păsările de pe crengi,
Păsările pe care numai o nefericire
Le-ar mai fi putut ține în viață.
Fiecare bucurie rănește pe cineva.
În lumea voastră la ce servește
bucuria ?
Noaptea visez armate întregi hohotînd
În timp ce noi cădem ca spicele în
jur.

Bătrini, sihaștrii

Îmbătriniți sihaștrii în păduri,
Blana de lup li s-a lipit de trup,
Părul le țese ochii,
Le astupă urechile
Și-n bărbile-ncalcite albinele-și fac
stup.
Ei nu-și aduc aminte de ce-au venit
aici
Și nu mai știu demult cuvintul
Pe care trebuiau să-l strige lumii.
Din cînd în cînd în chip de vultur
Li se trimite semn de voia cerească.
Dar bătrînii se joacă
Împletind în penele păsării flori
Și Dumnezeu miniat nu înțelege
Că ei au uitat să urască.

După felul în care alunecă luna

Simt că te-apropii întotdeauna
După zăpăceala mestecenilor
Care-ncep să se-agite
Și să foșnească-n neștire,
După felul nesigur
În care alunecă luna,
Tu ești atât de înalt și de subțire
Și ți-e atât de frig.
C-o mână peste ochi
Și tremurînd desferici
Păduri fără frunze,
Sate fără biserici...
Întoarce-te,
Întoarce-te mai repede,
Spune zilelor să te lepede,
Apelor să te lunece,
Stelelor să te-ntunece,
Închide ochii, florile
Pe care le privești se sting,
Păsările pe care le privești apun,
Apele se fac mai mici.

Nu e vina ta că nu ești de aici.
Închide ochii,
Nu e vina ta, limpedele meu mire,
Tu ești atât de fnalt și de subțire...

Despre țara din care venim

Hai să vorbim
Despre țara din care venim.
Eu vin din vară,
E o patrie fragilă
Pe care orice frunză,
Căzînd, o poate stinge,
Dar cerul e atît de greu de stele
C-atîrnă uneori pîn' la pămînt
Și dacă te apropii-auzi cum iarba
Gîdilă stelele rîzînd,
Și florile-s atît de multe
Că te dor
Orbitele uscate ca de soare,
Și sori rotunzi atîrnă
Din fiecare pom ;
De unde vin eu
Nu lipsește decît moartea,
E-atita fericire
C-aproape că ți-e somn.

Mi-e somn

Mi-e somn așa cum li-e somn
Fructelor toamna,
Mi-e somn și mi-e bine
Sînt bună, sînt caldă,
Îmi zumzăie albine
În gînd,
Capul mi se va prăvăli pe umăr
În curînd,
Așa cum orice fruct
Ajunge o dată să cadă
Și începe să putrezească
Pe partea dinspre pămînt.
Adorm
Și capul îmi putrezește
De visuri,
Alcooluri dulci
Se distilează blind,
La rîndul lui un inger-vierme
adoarme
Și-ncepe să viseze
Putrezind.

Dorință

...Să fie o dimineață copilăroasă și moale
Prin care, trecînd, lumina să scoată
Foșnet de frunză uscată ;
Să miroasă-n odaie
A creioane ascuțite prelung
Și-a hirtie neîncepută ;
Din gânduri, din dragoste
Sau numai din somn trezindu-mă
Bucuroasă, buimacă,
Să trag pe mine o haină,
Să ies năucită în stradă
Cu picioarele goale-n pantofi
Și să întreb fericită :
Știți cumva în ce an sîntem ?

Nu-mi voi mai aminti

Nu-mi voi mai aminti
Va fi fost o pășune, o mare,
Păsări pluteau sau poate pești
Prin pârul meu,
Voi ști doar c-ai venit
Și cu ochii închiși
Voi auzi cum freamătă
Împăduritul Dumnezeu.
Se face liniște în mine
Pînă la glezne, pînă la genunchi.
Este destul să-ți plimbi în somn
Pe mine mîna
Că frunze-mi cresc cîntînd
Din trunchi.
Este destul să îmi ridic privirea
Ca să te văd.
O, liniștită dragoste,
Amiază suavă
Ca o boabă de strugure
Care-și găsește moartea
În cerul visător al gurii.

Octombrie

Pe frunte-mi picură
Lacrimi calde
Și lin,
Peste pleoape-n jos
Mi se preling,
De pare că închișiți mei ochi
Le izvorăsc.
Cine plînge deasupra mea
Și lasă,
Dulci, lacrimile sale
Să-mi fie lacrimi,
Tata
Sau poate un străin
Care mă infiază astfel ?

Dacă ne-am ucide unul pe altul

Dacă ne-am ucide unul pe altul
Privindu-ne în ochi,
În ochii noștri în jurul cărora
Genele stau ca o coroană de spini
Care-ncunună definitiv
Orice privire,
Dacă ne-am ucide după ce ne-am
privit
Cu dragoste fără de țărni în ochi
Și cunoscindu-te ți-aș spune :
Mori,
Mori, dragul meu,
Va fi atât de bine,
Vei rămâne numai cu mine,
Tu, cel născut din cuvânt,
Vei cunoaște gust de pământ,
Vei simți ce frumoase sînt rădăcinile
Împletindu-ți prin ele mîinile
Cu neînțeleasa bucurie
De-a nu mai fi pentru vecie...
Și mîngîindu-mă mi-ai spune :
Mori, draga mea,

Iubita mea cu frunte de octombrie
Cuprinsă ca-n icoane
De nimb rotund de moarte,
Mori,
Lasă-ți culorile în flori,
Pletele lungi cărărilor
Și ochii luciu mărilor
Să știi
De unde să le iei,
Cînd vei veni...
Dac-am muri deodată, împreună,
Ucigaș fiecare și victimă.
Salvator și salvat,
Privindu-ne fără-ncetare-n ochi,
Mult după ce nu vom vedea...

Psalm

Tu care ai învățat urșii să doarmă
O iarnă întreagă
De ce nu mă-nveți ce e somnul ?
Nu ți-l cer de tot.
Tu știi,
Sînt prea modestă
Pentru moarte.
Dar cine, navigînd
Pe ochii mei deschiși,
Nu ți-ar cerși
Un vînt de neființă ?

Adorm, adormi

Adorm, adormi,
Cum stăm cu ochii-nchiși
Părem întinși alături
Doi tineri morți egali.
Auzi ce somnoros foșnește soarele
Prin ierbi uscate,
Cerul e moale și lasă pe degete
Un fel de polen.
Peste fețele noastre se mută
Umbrele cîrdurilor de păsări,
Mirosul strugurilor ne pătrunde.
Adormi,
Nu te speria,
Pletele noastre vecine
Răsfirate în iarbă
Au început să prindă rădăcini,
În curînd frunzele ne vor înveli
În auriul omăt.
Niciodată n-am semănat mai mult,
Aripile ți s-au afundat în țărîină
Și nu se mai văd.

Clar de moarte

Mor gize-n aer
Surizînd,
Cad lin, fără durere secerate,
Ne cad pe umeri și în păr,
Lumina
Le înfășoară în giulgiu
Frățește pe toate.
Și face semn albinelor să intre-n
stupi,
Și urșilor s-adoarmă,
Și frunzelor să cadă.
Lumină luminînd spre moarte,
Lumină sfîntă, înlăcrimată,
Blîndețe ne-ncăpută în cuvînt,
Lumină moale, lumină bună,
Descoperînd în veșnicie clar
Asemeni clarului de lună,
Poiană-n somn cu gust de fin
Din rupte-aripi de flutur,
Uscate foi de carte,

Tăcere dinainte de naștere
Curgînd,
Tăcere luminată,
Clar de moarte.

Balada vămilor

Să nu te sperii — mi-ai spus —
Zeul de culoarea frunzelor vechi
Apare la vama de apus,
Are
Plisc de pasăre cîntătoare,
Gemete închise-n auz
Și ochiul deschis ca de mort.
E însoțit de căprioare
Și cerbi
Înaintînd regește-n perechi
Cununate cu inele veștede de ierbi —
El te va duce pînă la vama de nord.

Acolo te-așteaptă
Zeul bătrîn —
Din orbita lui dreaptă
Norii se scurg,
Din orbita lui stîngă
Se face amurg,
E chircit și e spin,
Are gura nătingă,
Clocește ouă de șerpi la subțiori,

Pe umeri ii cresc pene de ciori,
La coate aripi de pește,
El croncăne rar, răgușit —
Glasul lui te-nsoțește
Pînă la vama de răsărit.

De unde
Trebuie să te conducă un copil
Care se-ascunde,
E zeu, dar nu vrea să recunoască,
Se face cînd ciocîrlie,
Cînd broască,
Își atîrnă bărbi de păpădie,
Aripi fluturești,
Coarne de crengi,
Cocoașe de melci.
Poți să-l ghicești
Doar
După șirul amar
De cocori
Care-l urmează,
După firava rază
Încirceiată deasupra lui
De trei ori,
După tremurul frunzei de dud,
Mai pripit.
Lasă-te hăituit — mi-ai șoptit —
Pînă la vama de sud.

Dar nu te trezi — mi-ai strigat —
Acolo te-așteaptă stăpîna
Întregului regat.

Îți va trece peste ochi mina,
Să nu-ți fie frică,
Să crezi —
Ea este zina
Cu glas ascuțit de păun,
Cu miros de căpșună,
Cu fustele din foi de mătrăgună,
Cu buzele verzi,
Cu părul de apă aiuritoare
Spre mare ;
Păsările îi trec prin corp,
Peștii prin plete —
Nu te trezi ! —
Șopîrlele-și leapădă pieile bete,
Soarele stă în palma ei orb
Și nu face zi.
Numai luna de fiere
Picură de sus
Peste noi...

Dacă ai putere
Să visezi că adormi — mi-ai mai spus —
Poți să te întorci înapoi
Prin vama de-apus.

Umilință

Nu pot împiedica ziua să aibă douăzeci și patru de ore.

Pot doar spune :

Iartă-mă pentru durata zilei ;

Nu pot împiedica zborul fluturilor din viermi.

Pot doar să te rog să mă ierți pentru viermi, pentru
fluturi ;

Iartă-mă că florile se fac fructe, și fructele simburi,

Și simburii pomi ;

Iartă-mă că izvoarele se fac fluvii,

Și fluviile mări, și mările oceane ;

Iartă-mă că iubirile se fac nou-născuți,

Și nou-născuții singurătăți, și singurătățile iubiri.

Nimic, nimic nu pot să împiedic,

Toate-și urmează destinul și nu mă întrebă.

Nici ultimul fir de nisip, nici sîngele meu.

Eu pot doar spune —

Iartă-mă.

Umbrei mele i-e frică

Umbrei mele i-e frică
De umbrele arborilor
Mai mult decît
Mi-e frică mie de arbori —
Arborii nu îndrăznesc
Să m-atace,
Dar în spatele meu
Se-aude mereu
O-ncăierare sălbatecă
De umbre.
Umbrei mele i-e frică
De umbrele păsărilor
Mai mult decît
Mi-e frică mie de păsări —
Păsările trec pe deasupra mea
Și nu mă ating,
Dar umbra mea se chircește,
Se rostogolește rănită
De ciocul lunecat al unei umbre.
Umbra mea este lipsită de-apărare.
Ea nu are rădăcini
Ca umbrele arborilor

Și nu știe
Ca umbrele păsărilor să zboare.
Ea a fost adusă pe pământ
Să mă urmeze
Cu întuneric singerînd.
Să se prefacă în noapte în cele din
urmă

Și eu să nu știu de cînd
Înaintez fără umbră,
Cîntînd.

Cine din mine

Cine din mine ți se închină
E vinovat în fața mea,
Cine din mine nu ți se-nchină
E alungat din fața mea.

Cum să mă-mbun și cum să
m-astîmpur
Ca în fragede foi învelită-n eresuri ?
Cu gânduri și frunze, cu șoapte și
simburi,
Ironice inger, zadarnic mă-mpresuri.

Zadarnic în ornice mi se termină
Timpul ca apa dintr-o ulcea,
Cine din mine ți se închină
E vinovat în fața mea.

Cu scîrbă-l alung și cu mare mirare
Pe cine din mine nu ți se prosternă
Sub bezna cea limpede și cîntătoare
A ochiului stîns de pleoapa eternă.

Cine din mine ți se închină
E vinovat în fața mea,
Cine din mine nu ți se-nchină
E alungat din fața mea.

Să cad într-un somn ca-ntr-un fund
de ocean
Fără ieșire și fără plingere
Unde visîndu-te o dată pe an
Mult să mă mir de viața mea, îngere.

Frumusețea mea îmi face rău

Frumusețea mea îmi face rău.
Mai necunoscută decât luna
Trecînd din oglindă-n oglindă,
Din apă în apă,
Icoană intruna,
Fără să se desprindă
Dar fără să-ncapă
Întreagă în somn.
Trecînd din lume-ntr-altă lume
Ca și cum
Aș fi tot eu
Dar mai de fum,
Anume
Ca să rămîn icoană
Totdeauna
Inexistentă ca în apă luna.

Am dreptul

Am dreptul oare să Inchei
Șirul pornit de la facerea lumii,
Sau poate mult mai dinainte,
Din Dumnezeuul-amoebă
Rupt în două,
Lucit prin pești, zburat prin păsări
Ca să ajungă la străbunii mei ?
Am dreptul să răspund deodată
Nu
Lungului șir de suferinți prin care
Am fost ucisă din părinte în părinte
Până la mine ?
Pot să mă-ntorc
În moarte printre ei
Și să le spun
Că n-am lăsat în locul meu pe nimeni ?
O, da,
Cum aş putea să mulțumesc
În alt fel
Pentru liniștea care m-așteaptă,
Decît ducindu-le definitivă liniște,
Decît spunându-le : S-a terminat,

Părinți și veghetori ai mei,
Nimic nu vă mai leagă
De viață,
Sînteți liberi !
Și cu ușorul gest prin care
Copiii îi alintă pe părinți,
Le-aș prinde clar de moarte-n jurul frunții,
Surizători mutindu-i între sfinți.

Leagăn

Coboară verdele în galben
Ca într-un leagăn mai blind
În care ingeri se dezbracă și-și aruncă
Hainele motolite pe pământ,
Pământul tot se-ascunde în odăjdii,
Sub care firul nopții dă colț
Și crește pur,
O, numai în octombrie poți să întâlnești
Ingeri goi rîzînd prin păduri,
Mînjiți de rouă pe obraz
Cu dinții negri de afine,
Cu spini și frunze agățate-n pene,
Ne fac cu mîna
Fără să le recunoască
Și fără să le fie
Nici frică, nici rușine.
Pe unde calcă,
Talpa strivește fruct
Și-nseamnă
Sămînța destinată nerodirii,
Ne pierdem printre ei —
Acestei lumi

Crepusculare

Noi îi sintem mirii.

O, mirii norocoși ce niciodată

Sortiți au fost să nu închege rod.

Se miră îngerii că nu port aripi

În felul lor stîngaci, puțin nerod ;

Copilăroși, încearcă să-și descheie

Însemnele puterii de pe omoplați.

Nereușind,

Se-apleacă supărați

Și-ncep s-arunce-n mine

Cu fructe și semințe...

Baladă

Stăpină,
Stăpine,
Pină
Și cine
V-a cunoscut
Rămîne mut.
Dă vorbe din palmă
Păsărilor hrană,
Nu-și ține
Pentru sine
Nici o rugăciune,
Nici o sudalmă
Singur rămîne
Și fără prihană
Ca nenăscut.
Litere-simburi,
Cringuri-silabe,
Cuvinte-anotimpuri
Ochiu-i încape,
Dar
În zadar —

În lacrima lui
Numai albinele
Știu să se-adape,
Numai fluturii
Pot să se-ngroape.

Din apă ieșeau trupuri albe de plopi

Din apă ieșeau trupuri albe de plopi
Cu forme somnoroase și suave,
Adolescenți frumoși sau doar femei,
Dulce confuzie, pletele jilave
Nu îndrăzneau dorința s-o ascundă,
Apa era fără sfârșit, rotundă,
Luna turna pe luciul ei
Ulei.
Pășeam desculți și limpezi.
Îmi simțeam
Degetele adormite-n mina ta,
Era atita dragoste pe ape
Că nu ne puteam scufunda,
Era atita liniște că timpul
Nu îndrăznea să spună vreo secundă.
Cerul nu rostea nici un nor,
Apa nu-ngăima nici o undă,
Doar tălpile goale
Călcind în lumină de lună
Scoteau un sunet ușor.

Într-o suavă disperare

Noaptea și munții mă ajută,
Se fac înalți pînă dispar,
Se trag în sus în cochilie,
Își dezlăpesc de pe pămînt
Burțile lor de melci, furiș.
Totu-n tăcere,
Eu îi simt că au plecat
Doar după strigătul spre tine
Pe care nu îl mai izbesc
Și nu se mai întoarce,
Ci merge lung
Și îl aud
Cum negăsindu-te dispare
Într-o suavă disperare,
Și-atuncea mai ascult un timp
Aerul cum se dă în lături
Să-i facă drum
Ca și cum încă n-a murit.
Munții mai stau în cer o vreme,
Apoi dezamăgiți coboară
Știînd că iar nu te-am găsit.

Cit timp vorbesc

Cu dinții strinși între vecii,
Orice cuvint e o încredere
Pe linia frintă
Dintre cer și mine —
Vorbindu-ți, trebuie să fii.
Acolo-n munți, unde și brazii
Se prostern, jnepeni, pe pământ
Și norii se preling pe piatră,
Bate-n vârtejuri un cuvint,
Cu siguranță că al tău e
Tiranul sunet și afund,
Vacarmul sfngelui mi-l pierde,
Dar brazii, norii îl aud.
Iubitul meu pe care nimeni
Nu l-a văzut decit în somn,
Tată cuvintelor din mine
Și peste nerostire domn,
Nesigur fiu
Născut din ruga
Pe care ți-o înalț,
Am obosit de-atita cint,
De-atitea gânduri fără șir,

De-atitea vorbe îngerești,
Ești fără milă,
Nu te văd, n-aud —
Cit timp vorbesc cu tine,
Ești.

Trebuie numai să aștept

Boala este mai aproape de mine
Decît am fost eu vreodată.
Așa cum putrezirea
E mai aproape de fruct
Decît simburele lui.
Așa cum simburele așteaptă
Numai trecerea verii
Să se desfacă din fruct,
Eu trebuie numai s-aștept
Viața să treacă...

Pietà

Durere limpede, moartea m-a-ntors,
În brațele tale supus, aproape copil.
Tu nu știi dacă trebuie să mulțumești
Sau să plingi
Pentru fericirea aceasta,
Mamă.
Trupul meu dezghiocat din taină
Este numai al tău.
Dulci lacrimile tale îmi picură pe umăr
Și mi se strâng cuminți lângă claviculă.
Ce bine e !
Neînțelesele peregrinări și cuvintele,
Ucenicii de care ești mândră și care te sperie,
Tatăl, bănuitul, nerostitul, veghind,
Toate-s în urmă.
Liniștită de suferință-nțeleasă
Mă ții în brațe
Și pe furis
Mă legeni ușor.
Leagănă-mă, mamă.
Trei zile numai sint lăsat să m-odihnesc
În moarte și în poala ta.

Va veni apoi învierea
Și din nou nu-ți va mai fi dat să-nțelegi.
Trei zile numai,
Dar pînă atunci
Mi-e atît de bine
În poala ta coborit de pe cruce,
Încît de nu mi-ar fi teamă că te-nspăimînt,
Lin mi-aș întoarce gura
Spre sfînul tău, sugînd

Sufletul

Sufletul e ceva în noi
Care nu poate exista în afară.
De câte ori nu mi s-a întâmplat
Să descopăr
Suflete goale în iarbă trăgînd să moară...
Le luam cu grijă în palmă,
Dar niciodată
Nu găseam destul de repede pe cineva
Să le primească în sine,
Simţeam căuşul palmei gol
Şi-un abur, neatîns de frunze, trecea
Bănuitor prin trupul meu.
Sufletul se-adăposteşte în noi
De Dumnezeu ?

Mamă

Mamă, întiiul meu mormînt.
Beznă fierbinte,
Cu-atîta nerăbdare prostească părăsită
În timp ce fiecare bulgăr
Al țărinei sale
Se-mpotrivea plecării fără rost,
Îmi vei ierta vreodată învierea,
Grăbita înviere ce mă rupea de tine
Pentru ca din lumină în lumină
Să mă apropie de-o altă moarte ?
E tot mai frig,
Străinătatea mă pătrunde,
Pe cum mă urc se șterge drumul înapoi
E atîta depărtare pin' la tine
Că s-ar putea-nălța biserici
Să mijlocească rugile-ntre noi.

Numai iubirea

Numai iubirea dintre părinți și copii
E sămînță.
Iubitul meu, ești fiul meu.
De-aici răsare totul.
Ce nu se poate distruge
Alunecă între părinți și copii.
Nu-ți stinge auzul
Cu legile lumii acesteia,
Întreg universul atîrnă
În firul de singe care ne leagă pe noi
Ca o taină curată.
Tu apleacă-te doar și, copilărește,
Sărută-mă pe gură, tată.

Moarte în lumină

1. Tu știi
Cîte aluviuni
Lasă în mine apa curgătoare a zilei
Și ce eroică beznă îmi trebuie
Să mă curăț de ele
Și cum,
Atunci cînd ochii mei abia au uitat
Forma străină a corpurilor
Și nici o rază
Nu le mai tulbură adîncă vedere,
Urechile înspăimîntate
Încep să distingă
Scurgerea timpului
Din nou înspre zi.
Împins,
Întunericul primește contururi,
Se face impur și se mișcă,
Înălțat din zăpadă
Ciinele ascultă ceva,
Paznicul începe să-și închidă
Mantaua.
Ajutor, strig

Sperînd

Că ar mai putea cineva

Să-l oprească.

Dacă

Nu s-ar mai face dimineață ? —

Întreb sperînd

Că mă mai poate ajuta cineva.

Dacă nimic nu s-ar mai clinti ?

Dacă nu s-ar mai pune în mișcare

Imensa roată

Care mă trage pe zi ?

2. Numai de tine atîrnă asta, tată,

Numai de tine depinde

Ca-n leagănul cald

În care singur m-ai născut

Să-mi vii alături.

Brațele mele tu mi le-ai făcut

Și-n întuneric te găsec pe tine.

Și răsufllarea mea

Din răsufllarea ta înmugurită

Lingă clavicula-ți subțire

Numai noaptea o simți,

Și doar în beznă ochii tăi mă văd.

Și mi-e atît de bine,

Și ți-e atît de bine.

Iubitul meu, Doamne, tatăl și fratele meu,

Nu prăvăli deasupra mea lumina

Ca să dispari în albul ei prăpăd.

Nu-ți fie teamă de mine !

3. Dacă nu s-ar mai face dimineață,

Dacă alunecosul pisc al nopții

Nu mi-ar fugi mereu de sub picioare,
 Cine ar îndrăzni să înjosească
 Noptoasele mele izbinzi,
 Singurătatea fără țărni în care
 Te simt din când în când cum vii
 Și-apoi te zbați să te desprinzi ?
 E păcat, Doamne, că te-nchid în mine
 Ca-ntr-o capcană, ca să te mîngii ?

4. Împotriva ta
 Cine-ar îndrăzni să-mi vină-n ajutor ?
 Soarele numai pe tine te-ascultă
 Și-odată cu soarele
 Cresc în jurul meu
 Pădurile de ochi
 Mingioși, umili și uzi,
 Ajutor, ajutor,
 Numai tu le poți porunci să adoarmă.
 Numai tu,
 Fratele meu întru negăsire
 Tu,
 Întru căutare mire,
 Tu,
 Cel ce-ți astupi cu aripa urechile
 Să nu mă auzi.

5. Nicicînd n-am fost mai muritoare.
 O, spinii tăi îmi intră-n umăr dulce,
 Ești prea aproape
 Ca să simt durerea
 Cînd capul lin pe pieptul meu îl culci.
 Se face noapte peste calendare,

Te leagăn, tată,
În leagănul meu
Și-mi vine să surid
Cînd îmi aduc aminte
Că fiul meu cuminte-i Dumnezeu.
Dar noaptea-l crește și mi-l face frate
Și uită că mi-e frate în curînd,
Lîngă clavicula-i subțire
Gura mea sfîntă respirînd
O clipă numai indecisă.
Și apoi
Devii din nou părinte.
Ce spaimă dinainte
De-a fi și eu pe lume
Te face să chemi zorii peste noi ?
Cînd m-ai născut
Te-ai bucurat.
Ce nostalgie a puterii tale
De dinainte de-a iubi
Te face
Să răsucești lumina-n amîndoi ?

6. În jurul meu pădurile de ochi,
Locul cîinelui desenat pe zăpadă,
Paznicul dormind în soare undeva.
Din ce în ce mai muritoare,
Ce păcat — murmur și nu înțeleg
Dacă păcatul îl plîng
Sau speram doar să vină.
Aștept curată noaptea următoare
Și următoarea moarte în lumină.

Învăță-mă să ard întunecat

Lasă-mă să m-aprind de întunericul tău,
În lumina feroce
Învăță-mă să ard întunecat,
Modelează după forma aripilor
Flacăra mea
Și purific-o de orice culoare.
Sau,
Și mai bine,
Dă-mi o sămânță de întuneric
S-o îngrop în pământ
Și-nvrte mai repede anotimpurile
Să crească,
S-o seamăn din nou.
În lumina feroce
Ar fi atunci păduri și lanuri,
Crînguri, livezi, pajiști și codri de noapte,
O beznă tandră
În care am putea muri oricînd am vrea,
Un întuneric în care
N-am mai fi frumoși, nici buni,

Ci doar singuri
Și, nemaitrebuind să privim,
Închizînd ochii am putea vedea.

Tu nu ai umbră

Tu nu ai umbră,
Tu cînd treci printre oglinzi
Numai un tremur scurt le deformează apa,
Umbrele nu pot să se-agațe de tine
Și tu
Nu poți de umbrele oglinzii să te prinzi.
Te țin de mîină
Dar sînt singură-n oglindă,
Văd numai zîmbetu-mi crispat
Prin care
Din cînd în cînd
O tulburare se perindă
Și-atunci știu
Că aplecat deasupra mea
M-ai sărutat.
Cum voi plăti
Pentru că nu sînt în stare
Să fug ?
O, fie-ți milă,
Altădată
N-aș fi fost decît
Arsă pe rug.

Încununată cu flori de mac

Încununată cu flori de mac
Aproape descompuse,
Culese pe frig dimineața
Cînd roua se face brumă
Și cînd umbli prin iarbă
Strivești sub tălpi cadavrele de greieri.
Încununată cu flori de mac,
Ciocnindu-mă de fluturi muribunzi,
Înainte
Prin somnul numit de mine
Noiembrie,
Spre clipa incertă
Care nu e nici moarte.
Nici gînd.
Rîuri mari trec în somn
Spre oceane
Purtîndu-și peștii adormiți
În provizorii, umede lințolii.

N-ai uitat graiul plantelor

Știu, ai venit numai să-mi spui ceva,
Ceca ce norii nu puteau să-mi spună,
Nu poți rămine,
N-ai haine călduroase
Și n-ai uitat graiul plantelor,
Tu ai venit numai să lași pe fruntea mea
Semnul care se citește „Noapte bună”.
Ți se face frig și pleci
Fără să mă iei,
Toate vietățile pământului
Vin, privesc semnul
Și mi se închină,
Pădurile îmi aduc jertfă frunze,
Șopirlele piei,
Dar în jurul meu rămîne lumină.
Și atunci
Vietățile pământului
Îmi cer socoteală și plată,
Pădurile se retrag jignite în șoapte,
Tu ești dus.

N-ai lăsat nici o punte,
Mi-ai pus semnul nopții pe frunte
Dar nu mi-ai spus
Dacă se face vreodată noapte.

Din auster și din naivitate

Precum Racine, prea tânăr am plecat
Din auster și din naivitate.
Prea tânăr lunga mantă cenușie
Zimbind mi-am azvirlit-o în trecut.

Aproape gol rămas în văzul lumii
Și fericit de trupul meu frumos,
Printre priviri ca printre spade lungi
Eu trec și-mi zdrențuiesc aureola.

Nu mi-e rușine, dar ades mi-e frig.
Nu-mi pare încă rău, dar duc în visuri
Severa poartă neagră-a mănăstirii
Și calda, lunga mantă cenușie

În care învelit, într-o chilie,
Și veșnic în inexistența mea,
Eu, sterp, neprihănit, să blestem cald
Deșertăciunea minunată-a lumii.

Dar — simți ? — se despletește-n mine timpul
Și tot ce știu c-a fost va fi real :
M-așteaptă Fedra, regele și remușcarea
Că, tânăr, am plecat din Port-Royal.

Cădere

S-au stins profeții în pustie
Și îngeri cu aripile-atîrnînd
Sînt duși incolonați
Și strinși în piețe.
Vor fi judecați în curînd.
Vor fi întrebați : ce păcat
Le-a alungat făpturile din ceruri ?
Ce vină ? Ce trădare ? Ce greșeală ?
Ei, cu o ultimă iubire,
Ne vor privi ințețoșați de somn
Și n-or găsi drăceasca îndrăzneală
De-a mărturisi că îngerii cad
Nu din păcat, nu din păcat.
Ci din oboseală.

Locul nostru

Locul nostru nu e aici
Zadarnic încercăm să putrezim —
Simburii din noi,
Mulți ca în rodii,
Nu vor găsi destul
Pământ să incolțească.
Nu murim încă,
Mai avem
De îndurat această strălucire
Care ne lasă să o străbatem
Dormind și asurziiți de vis,
Locul nostru
E undeva mai departe,
Sau poate a trecut
Și nu l-am recunoscut.

Nordul

Nu trișăm din ticăloșie
Ci din nepricepere.
Aburiți, nu mai știm
Cine sîntem și cum.
În urmă un șir de părinți necunoscuți,
În față un șir de fiți necunoscuți.
Ce știm ? Pe cine cunoaștem ?
Ne mișcăm nesiguri :
Facem un pas, apoi încă unul.
Și altul, și-n cele din urmă pornim
Privind nostalgic în direcția opusă...
Dacă ni s-ar răspunde cel puțin la o-ntrebare :
Unde e nordul ?
Pe frunte părul ne tremură ușor
În vîntul produs
De trecerea timpului.

Tu nu vezi niciodată fluturii

Tu nu vezi niciodată
Fluturii cum se privesc peste noi ?
Nici semnele pe care vîntul
Le face ierbii cînd trecem ?
Dacă mă-ntorc brusc
Ramurale incremenesc
Și-așteaptă să ne îndepărtăm.
N-ai observat că păsările-apun ?
N-ai observat că frunzele se sting ?
N-ai observat șoaptele
Care cresc în spatele nostru
Ca mușchiul pe partea trunchiurilor dinspre nord ?
Și tăcerea care ne așteaptă oriunde...
Toți știu ceva ce nouă ni se-ascunde.
Sîntem condamnați poate.
Poate pe capetele noastre s-a pus un preț scump.
Noaptea stelele lucesc excitate
Cînd se aude zăngănitul foilor de porumb.

Dacă vrei să nu te mai întorci

Dacă vrei să nu te mai întorci
Ferește-te de mătrăgună —
Ea-mi fură seara glasul
Și plînge cu el
Din urmele tălpilor tale,
Dacă vrei să mă uiți
Ascunde-te de lună —
Îți va aminti
Cum am mers prin lumina ei
Cu picioarele goale,
Dacă vrei să pleci
Ascunde-te de ploaie.
Ferește-te de ninsoare.
Dacă vrei să mă uiți
Nu te apropia de mare,
Înconjură marea,
Nu te-arăta sub zborul păsărilor,
Fugi
De sălciile cu pletele prelungi,
Pînă vei găsi locul unde te
Așteaptă uitarea
De tot ce-i viu ascunde-te.

O, dar dacă vrei să pleci,
Dacă vrei să mă uiți,
Nu încerca să mori,
Mai ales nu încerca să mori —
Știu să cobor ca-ntr-o fântână
Prin flori...

Cîndva arborii aveau ochi

Cîndva arborii aveau ochi,
Pot să jur,
Știu sigur
Că vedeam cînd eram arbore,
Îmi amintesc că mă mirau
Ciudatele aripi ale păsărilor
Care-mi treceau pe dinainte,
Dar dacă păsările bănuiau
Ochii mei,
Asta nu îmi mai aduc aminte.
Caut zadarnic ochii arborilor acum,
Poate nu-i văd
Pentru că arbore nu mai sînt,
Sau poate-au coborît pe rădăcini
În pămînt,
Sau poate,
Cine știe,
Mi s-a părut numai mie
Și arborii sînt orbi dintru-nceput...
Dar atunci de ce
Cînd trec de ei aproape
Simt cum

Mă urmăresc cu privirile
Într-un fel cunoscut,
De ce cînd foșnesc și clipesc
Din miile lor de pleoape
Îmi vine să strig —
Ce-ați văzut ?...

Întoarcere

Din aventura de a fi cinstit
Învingător acasă mă întorc.
De cite generații am plecat ?
Nu-mi amintesc și nu mai știu de unde.

Port aștrii toți cu mine să le-arăt
Grădina pentru care să-ncălzească,
Și munții-mi cer să-i duc înspre pământul
Pe care să-și zidească înălțimea.

Și păsările se rotesc și-ntreabă
Unde să-și pună cuibul, și nesfirșite turme
Vin după mine și așteaptă locul
Unde să stea și să se înmulțească.

Eu spun : „O clipă numai așteptați.
Locul de unde am plecat e aproape,
O clipă încă, trebuie să fie
Un loc stabil, un singur loc stabil...”

Dar totul e fluid în jur. Eu caut
Și-s obosit de moarte și de mers,
Silit să port rigid în mine punctul
De sprijin pentru univers.

Legături

Totul este eu însămi.

Dați-mi o frunză care să nu-mi semene,

Ajutați-mă să găsesc un animal

Care să nu geamă cu glasul meu.

Pe unde calc pământul se despică

Și morții care poartă chipul meu

Îi văd îmbrățișați și procreînd alți morți.

De ce atîtea legături cu lumea,

Părinți atîția și urmași siliți

Și toată-această nebunească-asemănare ?

Mă hăituește universul cu mii de fețe ale mele

Și nu pot să mă apăr decît lovînd în mine.

Requiem

Neînțeles cum numai lucrurile copilăriei pot fi,
Definitiv întinerit prin plecare,
Cîte secunde în viața mea m-am gîndit
La bărbatul cu numele Gheorghe,
Copilul cu numele tată ?
Credea că munților dintr-un moment în altul
Picioare ca păianjenilor le vor crește
Și vor umbla după credința sa ;
Credea că-n piept sub gratii moi de os
Purtăm cu toții colonii de păsări
Care așteaptă clipa fericită
Cînd ne vom hotări să ne zdrobim ;
Credea că viața ca semințele-ngropată
Naște în anii următori păduri...
Nu bateți din aripi, voi cete îngerești,
Nu roștiți adevăruri sub pleoapele lui.
Fiți cumînți, îngeri mici, lăsați-l să doarmă.
Fiți buni, îngeri mari, lăsați-l să creadă.
Nu-i spuneți nimic, nu-l tulburați
Pe naivul meu tată,
Pe tragicul Gheorghe.

Plins care se ascultă singur

Plins care se ascultă singur,
Zăpadă amară
Topită în praf și polen,
Moartă pe umerii paznicului
Îmbătrînit de somnul pe lumină,
Zăpadă amară și firavă,
Biată zăpadă,
Frig nedecis și-ndurător
Păstrîndu-mi insomnia fragedă
Și spaimetele moi,
Zăpadă prevestind o noapte
Mult mai adîncă decît
Ar putea să-și închipuie ziua,
Cea mai plîngătoare zi,
Zăpadă-amestecată cu fructe putrezite
Și cu sămînță de copii...

Toată liniştea din univers

Ce este asemenea vidului
Dintre părinți și copii,
Golului care se cascadează pe locul
Unde a înmugurit carne din carne,
Prăpastiei deschise pe latul de palmă
Al ombilicului smuls din rădăcini
De vântul
Bătând mereu în același sens
Al vîrstelor ?
Ce este asemenea tăcerii
Dintre un părinte și un fiu
Așezați față în față,
Privindu-se
Și negăsind nici un cuvînt între ei ?
Oh, toată liniştea din univers
Izvorăște din adinca tăcere
Înspumată între tine și fiul tău
Întors de pe pămînt.

Bruma

Atit de curind voi uita să vorbesc
Că se botează și secundele
Pînă atunci
Cu nume-atit de lungi
Că nu pot fi rostite-ntr-o secundă...
Bruma pe frunze mari ascultă
Ce liniște va fi-n curind,
Cînd nu se va mai ghici
Nici cine aude,
Nici cine-ar putea rosti un cuvînt.
Bruma pe frunzele mari.

Silabe

Adesea-mi vine să mă rog
Glasului meu, precum un cerb
În care-a fost ascuns un herb
Neînțeles, de inorog.

Ascult uimită cum se schimbă
Gîndu-mi sîngaci în regi și zei
Înțelegîndu-se-ntre ei
Într-o de mult uitată limbă.

Silabe mi se string în piept
Străine, fără să mă-ntrebe,
Neiertătoare și superbe.
Nu mă mai mir. Ascult, aștept,

Număr cum picură rar, reci,
Îndepărtat ca dintre stele,
Din rotunjirea gurii mele
Moartea și viața mea de veci.

Psalm

Iată, cocorii trădează, copacii renunță,
Înțelepciunea se-ntinde,
Prevăzătorul meu tată.
Vei fi mulțumit ?
Iată, vorbă cu vorbă
Să nu vorbesc am fost învățată.
Dar, Doamne, îmi făgăduiești
Că în tăcerea aceasta
Îmi vei păstra nemoarte cuvintele,
Că păsările vor mai ști să se întoarcă
Și frunzele vor mai găsi
Crengile de pe care căzură.
Că totul va mai putea să învie
Atunci când vei fi destul de puternic
Să-ți spun —
Înlocuiește-mi tristețea prin ură ?

Autopastel

De mulțumirea lumii cu mîhnire
Mi-s ochii mai uscați și pașii mai înceți.
Și orice gest se-oprește la pornire
Și hergheliile imi mor buimace pe pereți.

Oh, nechezatul lor să nu scinească
În risul lumii prea copilăros,
Să nu luccască prea riscanta-mi sanic
Alunecînd de viață mai în jos.

Verzi herghelii născute pe murii mei degeaba.
Degeaba peste mine uriașele ninsori,
De mulțumirea lumii cu mîhnire
Mă refugiez în urși îngrozitori.

Dar sînt și urșii mei la fel de lași
Și mă preling cu zimbet în prăpăd,
Cînd cu mîhnire mulțumirea lumii
Din blana ursului o văd.

Sînt ursul eu, spre mulțumirea lumii,
Și fotograful lingă urs tot eu.
Nu mușc, dar pot să mușc, nu mușc
Și mă fotografiez mereu.

Printre frunzele aproape reci

Cînd printre frunzele aproape reci
Te duc de mînă și-ți fac semn să taci
Să nu trezești în cuiburi puii infirmi
Părășiți de stolurile pornite spre Sud,
Cînd pădurea se face luminoasă
Și se poate vedea
Cu o sfișietoare claritate
Cerul de la marginea copacilor,
Cînd fiarele dezvelite
De zborul frunzișului
Foșnesc și își schimbă culoarea,
Sîntem legați unul de altul
Și necunoscuți
Cum numai un ochi
Este legat de celălalt ochi,
Cum un ochi îi este necunoscut
Celuilalt.
Jumătatea de lume pe care o văd
Se chircește sub scutul pleoapei...

Cuplu

Unii te văd numai pe tine,
Alții mă văd numai pe mine,
Ne suprapunem atît de perfect
Încît nimeni nu ne poate zări deodată
Și nimeni nu îndrăznește să locuiască pe muchia
De unde putem fi văzuți amîndoi.
Tu vezi numai luna,
Eu văd numai soarele,
Tu duci dorul soarelui,
Eu duc dorul lunii,
Stăm spate în spate,
Oasele noastre s-au uniț de mult,
Sîngele duce zvonuri
De la o inimă la alta.
Cum ești ?
Dacă ridic brațul
Și-l întind mult înapoi
Îți descopăr clavicula dulce
Și, urcînd, degetele îți ating
Sfintele buze,
Apoi brusc se-ntorc și-mi strivesc
Pînă la sînge gura.

Cum sîntem ?

Avem patru brațe să ne apărăm,
Dar eu pot să lovesc numai dușmanul din fața mea
Și tu numai dușmanul din fața ta.

Avem patru picioare să alergăm,
Dar tu poți fugi numai în partea ta
Și eu numai în cealaltă parte.

Orice pas este o luptă pe viață și pe moarte.
Sîntem egali ?

Vom muri deodată sau unul va purta,
Încă o vreme,

Cadavrul celuilalt lipit de el
Și molipsindu-l lent, prea lent, cu moarte ?

Sau poate nici nu va muri întreg
Și va purta-n eternitate

Povara dulce-a celuilalt,
Atrofiată de vecie,

Cît o cocoașă,
Cît un neg...

Oh, numai noi cunoaștem dorul

De-a ne putea privi în ochi

Și-a înțelege astfel totul,

Dar stăm spate în spate,

Crescuți ca două crengi

Și dacă unul dintre noi s-ar smulge,

Jertfindu-se pentru o singură privire,

Ar vedea numai spatele din care s-a smuls

Însingerat, înfrigerat,

Al celuilalt.

Fără tine

Fără tine mi-e frig.
N-am înțeles niciodată
Cum simte aerul
Că ai plecat.
Universul se stringe
Ca o minge plesnită
Și-și lasă pe mine zdrențele reci.
Căinele negru
Cu burla întinsă duios pe zăpadă
Se scoală și se îndepărtează
Privindu-mă în ochi,
Refuzînd să-și spună numele.
Începe să fulguie.
Mă ustură pielea
Pe locul de unde te-ai rupt.
Și mi-e frig,
Cînd simt cum cade moale,
Odată cu zăpada,
Această rugăciune către nimeni.

Iubire

Iubire, spaimă de singurătate,
Zeitate ambiguă
Îngropată pină la briu în pământ,
Nu-ți cer nimic.
Pentru mine se desprind toate frunzele
Și păsările de mine se apropie
Plecînd.
Pietrele se-mperechează sub ochii mei
Și nasc ;
Ce-aș mai putea să-ți cer,
Neiertătoare stăpină ?
Peste preacurata zăpadă
Oricum pentru mine
Oasele serafice ale mestecenilor
Or să rămînă.

De ce nu m-aş întoarce printre pomi ?

De ce nu m-aş întoarce printre pomi,
Printre arborii chirciţi de vîntul fierbinte,
Printre stolurile de frunze
Care ţipă ca păsările,
Printre frunzele aproape nebune,
Amestecate în hoardele pescăruşilor
Şi pornite la pradă,
De ce nu m-aş întoarce
Pe plaja răscolită de vînt,
Printre icre uscate şi putrede alge
Unde mă pot rostogoli plîngînd —
Frunzelor, păsărilor, peştilor,
Predîndu-mă hohotitoare,
Sub soarele aspru,
Prin zăpada sărată,
Unde mă vezi şi mă laşi,
O, mare,
Trupul meu poate să-şi nască urmaşi
Sufletul meu niciodată.

Darul

Tragic mi-e darul, asemeni pedepselor vechi.
Ce strămoș mi-a greșit ca să-i port — lauri — vina ?
Tot ce ating se preface-n cuvinte
Ca-n legenda regelui Midas.

Aproape mi-l simt pe regele mort de blestemul
Ca mîna lui să prefacă în aur orice,
Să moară flămînd pentru că piinea uscată de aur
Nu mai putea s-o mănince, nici apa s-o roadă.

Cerul nu pot să-l privesc — se innorează de vorbe,
Merele cum să le mușcă împachetate-n culori ?
Dragostea chiar, de-o ating. se modelează în fraze,
Vai mie, vai celei pedepsite cu laude.

Vai mie, vai, arborii nu scutură frunze,
Numai cuvinte cad toamna bătrîne și galbene,
Munții înalți îi iubesc dar se clatină munții
Sub povara împerecheatelor sunete.

Aș vrea să adun vorbele toate-ntr-un loc,
Să le aprind. să dezbrac lumea de ele,

Dar s-ar scoroji trupul lumii asemeni
Frumosului prinț cu piele de porc din poveste.

Odată cu ele ar arde și lumea lipită
Pe partea interioară-a cuvintelor ca-ntr-un albur...
Nu știu eu oare desparte sau nici nu se poate
desparte
Lumea de lumea cuvintelor mele de-acum ?

Să lăsăm să cadă cuvintele

Să lăsăm să cadă cuvintele
Numai ca fructele, numai ca frunzele,
Numai cele în care moartea s-a copt.
Să le lăsăm să cadă
Aproape putrede,
Abia îmbrăcînd în carnea lor
Osul sfînt.
Simburul gol desfăcut
Ca din veștezi nori luna
Poate s-ar furișa spre pămînt...

Se face noapte

Se face noapte în genunchi,
Se înserează lingă buze...
Pe orice zare cel puțin o stea
Și zărilor zimbesc lehuze.

Din orice munte cel puțin un șoarec —
Toți munții lumii au născut cumiști.
O mulțumire generală
Peste scrișnitul meu din dinți.

Să mă-nconjoare alte zări
De suferință mai cabrate.
Să piară munții neîn stare
A trece în eternitate.

S-apună ochii mei modești,
Să mi se stingă-n jur păunii,
Doar plîsul sterp să nu mi-l rup
De marginea perfecțiunii...

Condiție

Sint
asemenea
nisipului clepsidrei
care
poate fi timp
numai
în
cădere.

Între lumi

Trec dintr-o viață într-alta
Mîngiind ușor
Coama leului somn
De la intrare,
S-a obișnuit cu mine
Cu veșnica mea dispariție în zori,
Cu veșnicele mele întoarceri
Crepusculare.
Înfrintă, uneori
Nu mai reușesc să ajung pină la el.
Atunci se scoală,
Îmi prinde capul în dinți
Cu duioșie
Și mă tirăște încetinel.
Alteori
Nu mai știu să mă întorc din vis.
Atunci pornește după mine
În labirint,
Îmi dă de știre
Răcnind
Că mă va salva,
Să aștept nemișcată

În amintire.
Să mă găsească
Și să mă aducă
În împărăția sa.
O, minunata lui împărăție,
Țară subțire,
Fraged hotar
De oră
Între două lumi care se devoră,
Smulgîndu-mă una alteia
Fără oprire.

Tu ești somnul

Întotdeauna toți m-au iubit,
Cei ce mă urau m-au iubit cel mai tare,
Am trecut printre oameni
Mereu acoperită de dragoste,
Cum trec prin iarnă
Acoperită mereu de ninsoare.
Legea talionului e fără milă,
Iubirea cere iubire
Cum sîngele cere sînge,
Cînd ninge
Și lascive, amenințătoare,
Funii lungi de argint
Scămoșat mă încing,
Ninsoarea îmi cere și mie să ning.
Dar eu trec prin zăpadă dormind.
Tu ești somnul din care
Nu vreau să mai ies,
Rar cîte-o privire mai mare
Distrată, uitucă visez,
Neaua moale îngheață pe mine,
Mă strînge,
Mi-e cald în somn și bine

Și știu că o să mor.
Aș fi iertată
Dacă m-aș trezi din tine,
Dar nu-mi doresc decît
De sub pleoapele închise izvorit
Filfiitul acesta ușor.
Trec dincolo cuprinsă de zăpadă
Spre inima celui din urmă labirint
Unde m-așteaptă-o dreaptă judecată
Care-o să mă găsească vinovată
Poate
Și-o să mă pedepsească pentru toate
Iubirile pe care le-am netrăit dormind.

Cind mă voi trezi

Cind mă voi trezi va fi zăpadă
Așezată frumos
Pe cărți și pe covor,
În jurul capului
Ca o diademă pe pernă,
Cearceaf peste piele, ușor.
Va ninge-n odaie tăcut,
Cu fulgi enormi
Ca sufletele de păpădie,
Căzind atât de încet
Încit între tavan și podea
Au nevoie de o veșnicie.
Voi zări apoi păsări bătrâne
Aciuite pe rafturile bibliotecii,
Cu penele crescute diform —
Ca să se depună atîta zăpadă
Cît a trebuit să dorm ?
Nu cumva
Între timp am murit ?
Și mă voi ridica
Să fug
Înspăimîntată,

Dar păsările vor scoate
Un fel de ris cîrîit
Arătînd cu aripa
Cum tălpile mele
Nu lasă urme-n zăpadă.

Abia începusem să simt

Abia începusem să simt
Că undeva-n rarul văzduh
Zăpada se va opri deodată,
Abia începusem să știu
Că nu mai poți să te ascunzi
De ochii mei avizi să vadă,
Abia zăream cum se depune
O linie limpede pe creștet,
Tremurătoare-n păr și moale
Pe genele-ți clipite-abia,
Abia-ndrăzneam să cred că-ai tăi sint
Umerii desenați în aer
Cu fără de sfârșit zăpadă
Și-a tale-aripile trădate
De nemaicontenita nea.
Aș fi putut să te ating
Dar mi-era teamă să nu scutur
De pe făptura-ți nevăzută
Conturul nesperat de clar,

Aș fi putut să te învăț
Pe dinafară pentru clipa
Cind, întețindu-se ninsoarea,
Vei dispărea cu spaimă iar...

Contratimp

Mă uit în trecut și nu înțeleg
Urmele pașilor mei.
Privesc înghețata zăpadă
Prin care picioarele mele desculțe
(Îmi amintesc) s-au rănit.
Dar urmele lor închipuie semne
În alfabetul unei limbi dispărute.
Ieri ce voiam să spun
Și miine cum voi mai citi
Durerea mersului de-acum,
Cînd clipele obeze
Par ani și anii epoci
Nehotărîte și fără sfîrșit ?
Nici un răspuns nu se naște
Decît cînd nimeni nu mai are
Nevoie de el
Și întrebarea care-l aștepta
A murit.

Elegie

Bandajează-mi rănille naive,
Doamnă frumoasă și bună,
Rănille prin care credința mi s-a scurs
Clipă cu clipă, o lună.

Frunze ușoare ce nu mai urăsc
Și n-or mai iubi niciodată
Așează-mi-le compresă pe frunte,
Galbenă doamnă iertată.

Leagă-mi urechile cu foșnet de aripi
Să uit mecanicul vuiet de zbor
Și pentru a nu mai căuta să-nțeleg
Acoperă-mi ochii ușor.

Și lasă ploaia să curgă pe trupul
Prin care uimirea a trecut ca un plug.
Îngăduie limbilor roșii-ale ierbii
Să mă suie pe rug.

Indură-te-apoi și cheamă ninsoarea
Să cadă nebună, să cadă,
Labele păsărilor să-mi pună, pioase,
Cruce pe zăpadă.

Cine dintre noi

Cind pleci,
Nu știu care dintre noi doi a plecat,
Cind întind mîna
Nu știu dacă nu mă caut
Pe mine,
Cind îți spun : te iubesc,
Nu știu dacă nu mie îmi spun
Și mi se face rușine.
Odinioară
Știam cum arăți,
Erai
Nespus de înalt și de subțire,
Știam de unde-ncepi
Și unde mă sfirșesc,
Îți găseam ușor
Buzele, gîtul,
Clavicula dulce,
Umărul copilăresc.
De mult, îmi amintesc,
Eram doi,
Țin minte cum ne țineam de mină...
Cine-a fost înfrînt dintre noi ?

Cine-a putut să rămână ?
Singurul trup este al tău
Sau al meu ?
Și mi-e atât de dor
De cine ?
Numai tăcând,
Cu ochii-nchiși, cu dinții strânși,
Mai pot să te distrug
Cu greu
În mine.

Visez uneori trupul meu

Visez uneori trupul meu
Prins în năvoade, riduri,
Și tîrît prin zăpadă
Pe plaja înghețată, lucioasă
A unei limpezi mări.
Nu văd nicicînd pescarul
Dar știu că ți-e tată,
Văd numai plasa de riduri
Și trupul meu, pradă
Bogată.
Tandru visez dimineața aceea de moarte
Cu liniște necunoscută, curată,
În care nici tu nu mai vii,
Nici eu nu mai chem
Și totul adoarme cu ochii deschiși
Și doar, lumină-n lumină, ecou,
Se mișcă un firav blestem —
Să se deșire năvodul
Să lunec din nou
În apa fără timp și fără pată.

Ar trebui

Ar trebui să ne naștem bătrini,
Să venim înțelepți,
Să fim în stare de-a hotări soarta noastră în lume,
Să știm din răscrucea primară ce drumuri pornesc
Și iresponsabil să fie doar dorul de-a merge.
Apoi să ne facem mai tineri, mai tineri, mergînd,
Maturi și puternici s-ajungem la poarta creației,
Să trecem de ea și-n iubire intrînd adolescenți
Să ne facem copii la nașterea fiilor noștri.
Oricum ei ar fi atunci mai bătrini decît noi,
Ne-ar învăța să vorbim, ne-ar legăna să dormim,
Noi am dispărea tot mai mult, devenind tot mai
mici.
Cît bobul de strugure, cît bobul de mazăre, cît
bobul de griu...

Sînt ca un ochi de cal

Sînt ca un ochi de cal
Acoperit spre lume.
Să nu mă-ntrebi
Cînd o să-ajung la tine,
Ce arbori și ce flori
Am întîlnit.
Eu văd numai drumul
Și din cînd în cînd
Umbrele norilor
Transmițîndu-mi mesaje
Pe care nu le înțeleg.

Ceața care coboară este
pleoapa

Ceața care coboară
Este pleoapa ta
Lăsată somnoroasă peste lume?
Lumea visează
Dincolo de ea
Și numai eu am fost uitată
Treză
Anume
Să văd cum somnul
Curge-n moarte bun,
Neschimbător,
Ca un izvor
Care apune-n mare.
Ca stelele care apun
Cuprinse-ncet, încet de soare?
Să văd cum moartea limpede
Din cînd în cînd
Se tulbură visînd
C-am fost uitată trează

Anume

Ca să poată să mă doară

Pleoapa ta care coboară

Înduioșată peste lume ?...

Oh, trupul tău

Oh, trupul tău îl văd printre cerneală,
Cerneala-nămolindu-se și-n somn
Ca o sudoare acră, animală.
Vreau să te-ajung
Și degetele-mi lunecă,
Nu te mai văd,
Abia te-aud,
Spune-mi, mai spune-mi
Că la fel ne-ntunecă
Virtelul în care m-afund.
Te chem,
Dar violent ca dintr-o rană
Cerneala izvorăște între noi.
Mă mai cunoști, mă mai aștepti.
Mă mai îngădui înapoi,
Mă mai primești
Din vinățul noroi ?
Mai vii
Peste cimpii albastre,
Mări pustii.

Înlăcrimat și mut
Ca să îți pot întinde
O gură tremurată spre sărut
Cu buze-nvinețite de cuvinte ?

Ține ochii închiși

Ține ochii închiși, ține ochii închiși,
O singură dată ni se dă.
Nu te întreb nimic,
Ninsoarea se-așterne.
A-ngropat cimitirul și satul,
Zidește biserica,
Vîrfuri de plopi se mai văd
Dind colț ca o iarbă deasupra.
Ninsoarea se-așterne și suie
Ca o cîmpie dospită
Care în curînd va opri
Timpul de sus să mai cadă.
Ține ochii închiși,
O singură dată ni se dă
Și trebuie să dăm o singură dată,
Nu te întreb nimic, așteaptă
Ultimul fulg de timp s-apuie
Și să se facă gol în ceruri
Și liniște, abia atunci
Desprinde-ți brațul sting din cuie
Și lin răstoarnă ceasul cu zăpadă.

Exil

Pornesc în mine în exil.
Tu ești patria mea
De care nu mai pot să mă apropii,
Tu ești țara în care m-am născut
Și am învățat să vorbesc,
Numai pe tine te cunosc în lume.
Prin ochii tăi am inotat de-atâtea ori
Ieșind pe mal cu trupul tot albastru,
De-atâtea ori am navigat prin tine
Pîndind bolborositul prevestitor de hulă
Al singelui în stare să mă inee-oricînd,
Tu ești partea mea de pămînt,
Numai din tine știu să mă înalț.
Stăpîne tu, împădurit
Și semănat cu lacuri,
Ținut pe care-l stăpîneam cîndva
Și-n care nu mai pot să mă întorc
Din mine, din străinătatea mea,
Lasă-mă noaptea să mă mai visezi,
Să-ți trec prin somn legănător,
Lasă-te locuit de mine noaptea,
Ca genii morți, de gîndurile lor.

Poate că mă visează cineva

Poate că mă visează cineva —
De aceea gesturile
Îmi sînt atît de moi
Și de neterminate,
Cu scopul uitat
La jumătatea mișcării,
Grotesc,
De aceea contururile mi se șterg
Secundă cu secundă
Și faptele mi se topesc...
Și poate cel ce mă visează
E smuls din cînd în cînd
Din somn,
Trezit,
Purtat cu sila-n viața lui
Adevărată,
De aceea mă-ntunec
Suspendată uneori
Ca de-un fir care se topește de nea,

Fără să știu
Dacă va mai adormi vreodată
Ca să mi se mai întâmple
Ceva.

Nealegere

Adusă la marea judecată
Care se termină prin trimiterea pe pământ,
Eu, găsită nevinovată,
Am primit dreptul
Să mă aleg pe mine.
Dar nu bărbat, și nu femeie,
Și nici un animal n-am vrut să fiu,
Și nici o pasăre, și nici o plantă.
Se-aud secundele căzînd
Din marele drept de-a alege.
Se-aud lovindu-se de piatră ;
Nu, nu, nu, nu.
Zadarnic adusă la judecată,
Zadarnic nevinovată.

Rugăciune

Să stau culcată-n zăpadă
Cu brațele larg desfăcute,
Închipuind o nespus de frumoasă
Cruce cuprinsă de somn
Dinadins
Pe care doar îngerii ar merita
Să se răstignească
Pentru păcate făcute
În paradis.
Alb fără margini
Și liniște neînceptă,
Nori destrămați în flori
Troienindu-mă lin,
În timp ce lacrimi fierbinți
Se nasc sub pleoapele-nchise
Și-ngheață nainte de-a curge
Din vise.
Amin.

CUPRINS :

- Genealogie / 5
Fiecare mișcare / 6
Îți aduci aminte plaja ? / (7)
Așteaptă să vină octombrie / 9
Trup amar / 11
Știu puritatea / 12
La ce servește bucuria / 13
Bătrini, sihaștrii / 14
După felul în care alunecă luna / (15)
Despre țara din care venim / 17
Mi-e somn / 18
Dorință / 19
Nu-mi voi mai aminti / 20
Octombrie / 21
Dacă ne-am ucide unul pe altul / (22)
Psalm / 24
Adorm, adormi / (25)
Clar de moarte / 26
Balada vâmlor / 28
Umilință / 31
Umbrei mele i-e frică / 32
Cine din mine / 34
Frumusețea mea îmi face rău / 36
Am dreptul / 37
Leagăn / 39
Baladă / 41

- Din apă ieşeau trupuri albe de plopi (43)
 Intr-o suavă disperare / 44
 Cît timp vorbesc / 45
 Trebuie numai să aştept / 47
 Pietă / 48
 Sufletul / 50
 Mamă / 51
 Numai iubirea / 52
 Moarte în lumină / 53
 Învaţă-mă să ard întunecat / 57
 — Tu nu ai umbră / 59
 Incununată cu flori de mac / 60
 — N-ai uitat graiul plantelor / 61
 Din auster şi din naivitate / 63
 Cădere / 64
 Locul nostru / 65
 Nordul / 66
 — Tu nu vezi niciodată fluturii (67)
 Dacă vrei să nu te mai întorci (68)
 Cîndva arborii aveau ochi / 70
 Întoarcere / 72
 Legături / 73
 Requiem / 74
 Plîns care se ascultă singur / 75
 Toată liniştea din univers / 76
 Bruma / 77
 Silabe / 78
 Psalm / 79
 Autopastel / 80
 Printre frunzele aproape reci / 81
 Cuplu (82)
 Fără tine (84)
 Iubire / 85
 De ce nu m-aş întoarce printre pomi ? / 86
 Darul / 87
 Să lăsăm să cadă cuvintele / 89
 Se face noapte / 90
 Condiţie / 91
 Între lumi / 92

Tu ești somnul / 94
Cind mă voi trezi / 96
Abia începusem să simt / 98
Contratimp / 100 Elegie / 101
Cine dintre noi / 102
Visez uneori trupul meu / 104
Ar trebui / 105
Sint ca un ochi de cal / 106
Ceața care coboară este pleoapa / 107
Oh, trupul tău / 109
Ține ochii închiși / 111
Exil / 112
Poate că mă visează cineva / 113
Nelegere / 115
Rugăciune / 116

VERIFICAT
2011

Lector : ALEXANDRU PALEOLOGU
Tehnoredactor : C. VULCĂNESCU

Apărut 1974. Bun de tipar 23.07.1974. Tiraaj
12 000 ex. Hârtie tipar înalt A 80 g/m². Formată
16/54×84. Coli editură 2,97. Coli tipar 7,5. C.Z.
pentru bibliotecile mari și mici 8R-1.

Tiparul executat sub comandă
nr. 40 403 la Combinatul Poligrafic
„Casa Științei”, Piața Științei nr. 1,
București
Republica Socialistă România